

Sygn. akt III K 308/20

PR 1 Ds. 1488.2020

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 września 2021 roku

Sąd Okręgowy we Wrocławiu III Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: sędzia Andrzej Lewandowski

Protokolant: Kacper Gąsiorowski

przy udziale Prokuratora: Piotra Surego

po rozpoznaniu w dniu 12 marca, 20 kwietnia, 8 czerwca, 13 lipca, 31 sierpnia 2021 roku we Wrocławiu, na rozprawie sprawy:

P. G. (1) ,

syna G. i E. z domu K.

urodzonego (...) r. w Ś.

PESEL (...)

oskarżonego o to, że:

1. w okresie od 04.05.2020r. w L. przywłaszczył sobie samochód osobowy F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) o wartości 38 198 złotych, powierzony mu na mocy umowy leasingowej z 14.05.2018r. zawartej z (...) sp. z o. o. z siedzibą w W. w ten sposób, że nie zwrócił przedmiotu leasingu, lecz samowolnie rzeczy używał i użyczył rzecz innym, nieustalonym osobom

to jest o przestępstwo z art. 284 § 2 k.k.

2. w okresie od 04.05.2020r. w L. przywłaszczył sobie samochód osobowy B. (...) o numerze rejestracyjnym (...) o wartości 239 837 złotych, powierzony mu na mocy umowy leasingowej z 11.02.2019 zawartej z (...) sp. z o. o. z siedzibą w W. w ten sposób, że nie zwrócił przedmiotu leasingu, lecz samowolnie rzeczy używał i użyczył rzecz innym, nieustalonym osobom, czym dopuścił się przestępstwa w stosunku do mienia znacznej wartości

to jest o przestępstwo z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

* * * * *

I. uznaje oskarżonego **P. G. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie pierwszym części wstępnej wyroku, przyjmując w opisie czynu, że oskarżony w dniu 18 sierpnia 2020r. przywłaszczył sobie samochód osobowy F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) o wartości 14 580 złotych, tj. przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 284 § 2 k.k. wymierza mu karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. uznaje oskarżonego **P. G. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie drugim części wstępnej wyroku, przyjmując w opisie czynu, że oskarżony w dniu 18 sierpnia 2020r. przywłaszczył sobie samochód osobowy B. (...) o numerze rejestracyjnym (...) o wartości 169 510 złotych, uznając przy tym, że stanowi

on przestępstwo z art. 284 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 284 § 2 k.k. wymierza mu karę 7 (siedmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. oraz art. 86 § 1 i 2 k.k. łączy orzeczone wobec oskarżonego P. G. (1) kary pozbawienia wolności i wymierza mu karę łączną 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 89 § 1 k.k. i art. 70 § 1 k.k. warunkowo zawiesza wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata;

V. na podstawie art. 72 § 1 pkt. 1 k.k. zobowiązuje oskarżonego do pisemnego informowania Sądu o przebiegu okresu próby w odstępach sześciomiesięcznych, poczynając od 6 (szóstego) miesiąca od uprawomocnienia się wyroku;

VI. na podst. art. 627 k.p.k. i art. 633 k.p.k. zasądza od oskarżonego P.

G. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 250 (dwieście pięćdziesiąt) złotych, w tym wymierza mu opłatę w wysokości 180 (stu osiemdziesięciu) złotych.

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	III K 308/20	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			

Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	P. G. (1)	W dniu 18 sierpnia 2020r. w L. przywłaszczył sobie samochód osobowy F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) o wartości 14 580 złotych, powierzony mu na mocy umowy leasingowej z 14.05.2018r. zawartej z (...) sp. z o. o. z siedzibą w W. w ten sposób, że nie zwrócił przedmiotu leasingu, lecz samowolnie rzeczy używał i użyczył rzecz innym, nieustalonym osobom, to jest przestępstwo z art. 284 § 2 k.k.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
W. M. był znajomym oskarżonego P. G. (1). W związku z tym, że była prowadzona przeciwko niemu egzekucja komornicza i nie miał zdolności kredytowej poprosił oskarżonego, aby ten wziął dla niego samochód w leasing, które miałby mu systematycznie spłacać. Na prośbę W. M. oskarżony wyszukał dla niego samochód, który następnie został przedstawiony firmie leasingowej jako przedmiot leasingu. W dniu 14 maja 2018r.	mowa leasingu operacyjnego nr (...)	5-8	

<p>oskarżony zawarł umowę leasingu operacyjnego nr (...) z (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.. Przedmiotem umowy był wskazany przez niego samochód osobowy marki F. (...), rok produkcji 2015 o wartości 38199,99 zł (cena nabycia przez M.). Umowa została zawarta na 4 lata. Pierwsza rata wynosiła 4658,54 zł, pozostałe płatne były w kolejnych 47 miesięcznych ratach, z góry do każdego 5-go dnia miesiąca (rata netto 625,13 zł). Podczas zawierania umowy oskarżony wskazał swój adres jako L. ul. (...) (...). Samochód został wydano oskarżonemu dnia 215 maja 2018r.</p>			
<p>faktura VAT FV (...)</p>	<p>9</p>		
<p>Protokół odbioru i wydania rzeczy</p>	<p>16</p>		
<p>wyjaśnienia oskarżonego</p>	<p>197-198, 72-73</p>		
<p>zeznania świadka W. M.</p>	<p>199-200, 108</p>		
<p>Po zawarciu umowy i odebraniu samochodu oskarżony przekazał pojazd W. M. do użytkowania. Jednocześnie umówili się, że W. M. będzie co miesiąc płacił oskarżonemu w gotówce kwotę 1200 zł. Obejmowała ona także koszt ubezpieczenia pojazdu. Nie zawarli przy tym żadnej pisemnej</p>	<p>zeznania świadka W. M.</p>	<p>199-200, 108</p>	

umowy. W. M. co miesiąc przywoził oskarżonemu umówioną kwotę.			
wyjaśnienia oskarżonego	197-198, 72-73		
Pomimo otrzymywania od W. M. co miesiąc kwoty 1200 zł z tytułu użyczenia mu leasingowanego samochodu, oskarżony zaprzestał uiszczania rat leasingowych za ten samochód. W związku z tym 14 kwietnia 2020r. (...) Sp. z o.o. wysłał do oskarżonego ostateczne wezwanie do zapłaty zaległych rat z tytułu umów leasingu. W przypadku samochodu marki F. (...) zaległość ta wynosiła 2 366,94 zł a w przypadku (...) 19 044,49 zł. Łącznie zaległość wynosiła 21 599,74 zł. Po wypowiedzeniu umowy oskarżony wpłacił łącznie kwotę 33 980,58zł. Po rozliczeniu zaległości, na poczet kolejnych rat wpłacił jedynie 12 380,84 zł.	wezwanie do zapłaty	214,	
zestawienie wpłat	212-213		
zeznania W. M.	199-200, 108		
W dniu 4 maja 2020r. obie umowy leasingu operacyjnego nr zostały wypowiedziane ze skutkiem natychmiastowym. Jednocześnie z wypowiedzeniem	wypowiedzenie umowy	10-15, 215	

<p>wezvano oskarżonego do zwrotu przedmiotu leasingu na wskazany w wypowiedzeniu adres do dnia 18 maja 2020r. Ponadto wezwano oskarżonego do zapłaty odszkodowania w kwocie 16 570,53 zł. Jednocześnie wskazano, że z dniem wypowiedzenie umowy wygasło prawo do użytkowania pojazdu i w przypadku dalszego korzystania może zostać obciążony opłata za bezumowne używanie przedmiotu leasingu. Wypowiedzenie zostało wysłane na wskazany w umowie adres oskarżonego, gdzie przesyłka była dwukrotnie awizowana.</p>			
<p>kopie potwierdzenia odbioru</p>	<p>19-20</p>		
<p>W związku z wypowiedzeniem umowy M. (...) sp. z o. zleciła wyegzekwowanie zadłużenia od oskarżonego i odebrania pojazdów firmie (...) sp. z o. Sprawę początkowo zajmował się A. K., który udał się do siedziby osmalonego wskazanej w umowie, ale nikogo tam nie zastał. 27 lipca 2020r. pracownik (...) sp. z o.o. wezwał oskarżonego (e-mailem) do spłaty zaległości w kwocie 45 118,50 zł w trybie pilnym a w przypadku braku wpłaty do zwrotu pojazdów. Tego samego dnia oskarżony</p>	<p>korrespondencja e-mailowa</p>	<p>27-29</p>	

odpisał, że prosi o listę faktur, z których wynikają zaległości. Jeszcze tego samego dnia udzielono oskarżonemu odpowiedzi oraz wskazano, że uregulowanie zaległości jest podstawą do wznowienia umowy i dopiero wtedy może to być rozliczone. 18 sierpnia 2020r. pracownik A. ponownie wezwał oskarżonego do zwrotu pojazdów. Odmówił, wskazując, że dokonał 2 wpłat i zadeklarował kolejne wpłaty najpóźniej w kolejnym tygodniu. Następnie w czasie kolejnej rozmowy zadeklarował spłatę całości zadłużenia do 23 sierpnia 2020r. 24 sierpnia 2020r. napisał wiadomość, że nie otrzymał przelewów i jak tylko przyjdą, to przekieruje je do leasingu. 25 sierpnia nie udało się skontaktować z oskarżonym i wysłano mu wiadomość dotyczącą pilnego kontaktu w celu zwrotu pojazdów w dniu 26 sierpnia 2020r. 29 sierpnia 2020r. A. K. wielokrotnie próbował skontaktować się z oskarżonym, wysłał też do niego wiadomości SMS. Dopiero w dniu 3 września 2020r. nawiązał kontakt telefoniczny z oskarżonym, który oświadczył, że pojazdów teraz nie odda, bo są użytkowane do 20 września 2020r. i zwróci je 21 września 2020r. W tym dniu jednak nie zwrócił

pojazdów i A. K. przekazał taką informację do (...) sp. z o.o. wraz z deklaracją oskarżonego o zamiarze spłaty zadłużenia. W dniu 21 września 2020r. oskarżony skontaktował się z konsultantem (...) sp. z o.o. W przesłanej wiadomości wskazał, że z powodów problemów wynikających z pandemii powstały zaległości i umowy zostały wypowiedziane. Zwrócił się prośbą o wypracowanie wspólnego kompromisu i wskazał swój nr telefonu. W odpowiedzi udzielonej emailem wskazano mu dane kontaktowe pracownika (...) sp. z o.o. 24 września 2020r. pracownik (...) sp. z o.o. ponownie skontaktował się z oskarżonym w sprawie zwrotu pojazdów. Oskarżony oświadczył, że pojazdy są wynajęte przez klientów i nie może ich teraz ściągnąć do W.. Skontaktuje się pracownikami A., gdy będzie dysponował pojazdami. 6 października 2020r. nawiązano kontakt telefoniczny z oskarżonym, który oświadczył, że nie zwróci pojazdów, bo wynajmuje je klientom i płaci z opóźnieniem raty leasingowe. W odpowiedzi poinformowano go, że bezumowne korzystanie z pojazdów nie jest możliwe i niezwrócenie pojazdów spowoduje skierowanie sprawy do organów ścigania. Kolejne

<p>wielokrotne próby kontaktu nie przyniosły skutku. 28 października 2020r. J. Z. – pracownik (...) sp. z o.o. przesłał do oskarżonego emaila z informacją o zawiadomieniu złożonym w Prokuraturze Rejonowej w Środzie Śląskiej, wzywając ponownie do niezwłocznego zwrotu pojazdów. 30 października 2020r. oskarżony wysłał do J. Z. emaila z prośbą o przekazanie informacji o stanie zadłużenia. Wskazał też, że systematycznie (co miesiąc) wpłacane są raty leasingowe i kwota dodatkowa. Zobowiązał się też do zapłaty całości zadłużenia.</p>			
<p>zeznania świadka K. S.</p>	<p>92-93, 199</p>		
<p>zeznania świadka A. K.</p>	<p>248-249</p>		
<p>częściowo wyjaśnienia oskarżonego</p>	<p>197-198, 72-73</p>		
<p>raporty (...) sp. z o.o.</p>	<p>94-97</p>		
<p>W dniu 22 maja 2020r. oskarżony przelał na rachunek (...) sp. z o.o. kwotę 765,61 zł jako zapłatę za fakturę (...). W dniu 28 maja 2020r. oskarżony przelał na rachunek (...) sp. z o.o. kwotę 2 599,82 zł jako zapłatę za fakturę (...). W dniu 29 maja 2020r. oskarżony przelał na rachunek (...) sp. z o.o. kwotę 3 000 zł jako zapłatę</p>	<p>potwierdzenia przelewów</p>	<p>30-32</p>	

za fakturę (...). W dniu 10 sierpnia 2020r. oskarżony przełał na rachunek (...) sp. z o.o. kwotę 3 000 zł jako zapłatę za fakturę (...). W dniu 12 sierpnia 2020r. oskarżony przełał na rachunek (...) sp. z o.o. kwotę 2 500 zł jako zapłatę za fakturę (...). W dniu 20 sierpnia 2020r. oskarżony przełał na rachunek (...) sp. z o.o. kwotę 900 zł jako zapłatę za fakturę (...). W dniu 4 września 2020r. oskarżony przełał na rachunek (...) sp. z o.o. kwotę 5761,79 zł jako zapłatę za fakturę (...). W dniu 14 września 2020r. oskarżony przełał na rachunek (...) sp. z o.o. kwotę 1 800 zł jako zapłatę za fakturę (...). W dniu 16 września 2020r. oskarżony przełał na rachunek (...) sp. z o.o. kwotę 1 200 zł jako zapłatę za fakturę (...).

W dniu 22 września 2020r. oskarżony przełał na rachunek (...) sp. z o.o. kwotę 2 500 zł jako zapłatę za fakturę (...). W dniu 23 września 2020r. oskarżony przełał na rachunek (...) sp. z o.o. kwotę 5 653,36 zł jako zapłatę za fakturę (...). W dniu 20 października 2020r. oskarżony przełał na rachunek (...) sp. z o.o. kwoty 2 000 zł i 1 000 zł jako zapłatę za fakturę (...). W dniu 2 listopada 2020r. oskarżony przełał na rachunek (...) sp. z o.o. kwotę 1300 zł jako zapłatę za fakturę

<p>(...). Po wypowiedzeniu umowy oskarżony wpłacił łącznie kwotę 33 980,58zł. Po rozliczeniu zaległości, na poczet kolejnych rat wpłacił jedynie 12 380,84 zł, czyli równowartość niecałych rat za 2 miesiące leasingu.</p>			
<p>zestawienie wpłat</p>	<p>212-213</p>		
<p>W dniu 19 października 2020r. przedstawiciel firmy (...) sp. z o.o., która zajmowała się windykacją należności i odzyskaniem przedmiotu leasingu, złożył zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa przez oskarżonego. W toku podjętych czynności sprawdzających w dniu 6 listopada 2020r. skontaktowano się telefonicznie z oskarżonym w celu ustalenia okoliczności związanych z użytkowaniem leasingowanych pojazdów.</p>	<p>zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa</p>	<p>1-2</p>	
<p>W dniu 2 grudnia 2020r., w trakcie przesłuchania oskarżonego w charakterze podejrzanego, prokurator wydał postanowienie o żądaniu wydania rzeczy i przeszukaniu, w którym zażądał od oskarżonego (już podejrzanego) dobrowolnego wydania dowodów w postaci pojazdów marki F. (...) i B. (...). W dniu 7 grudnia 2020r. udano się do W. M., który był w posiadaniu</p>	<p>postanowienie o żądaniu wydania rzeczy</p>	<p>74</p>	

samochodu marki F. (...) i dokonano zatrzymania tego pojazdu. Wartość rynkową pojazdu marki F. (...) po jego odebraniu ustalono na kwotę 14 580zł.			
protokół zatrzymania rzeczy	100-102, 146-148,		
Ekspertyza (...)	217-231		
W 2018r. oskarżony osiągnął dochód z pozarolniczej działalności gospodarczej w wysokości 32 008,85 zł. Za okres do marca 2018r. posiadał zaległości z tytułu podatku VAT w kwocie 142 241,71zł i odsetki w kwocie 21 605,15 zł. Należności te zostały wyegzekwowane.	informacja Naczelnika Urzędu Skarbowego w Ś.	205	
Oskarżony nie był karany sądownie. Posiada wykształcenie zawodowe (sprzedawca). Jest kawalerem, nie ma nikogo na utrzymaniu. Prowadzi własną działalność gospodarczą, z której uzyskuje dochody w wysokości 2000 zł miesięcznie.	zapytanie o karalność wyjaśnienia oskarżonego	156 72, 197	
1.1.2.	P. G. (1)	W dniu 18 sierpnia 2020r. w L. przywłaszczył sobie samochód osobowy B. (...) o numerze rejestracyjnym (...) o wartości 169 510 złotych, 1. powierzony mu na mocy umowy leasingowej z 11.02.2019 zawartej z (...) sp. z o.	

		o. z siedzibą w W. w ten sposób, że nie zwrócił przedmiotu leasingu, lecz samowolnie rzeczy używał i użyczył rzecz innym, nieustalonym osobom, to jest przestępstwo z art. 284 § 2 k.k.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
Oskarżony współpracował z A. J., który pod nazwą swojego ojca prowadził działalność gospodarczą w zakresie wynajmu samochodów i pomocy drogowej. A. J. zwrócił się do oskarżonego, aby wziął w leasing samochód marki B. (...), który następnie miałby mu użyczyć, za co A. J. płaciłby oskarżonemu co miesiąc 5500 złotych. W dniu 11 lutego 2019r. oskarżony zawarł umowę leasingu operacyjnego nr (...) z (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.. Przedmiotem umowy był samochód osobowy B. (...) rok. produkcji 2014 o wartości 239 837,40 zł netto (295 000 zł brutto). Umowa została zawarta na 4 lata. Pierwsza rata wynosiła 25 182,93 zł, pozostałe płatne były w kolejnych 47 miesięcznych ratach rosnących, z góry do każdego 5-go dnia miesiąca (rata netto 4425,25 zł). Podczas zawierania umowy oskarżony wskazał	mowa leasingu operacyjnego nr (...)	11-14	

swój adres jako L. ul. (...) (...).			
zeznania świadka A. jakubowskiego	154-155		
faktura VAT FV (...)	9		
Faktura Vat prowizja Komis	17		
upoważnienie do wydania samochodu	18		
Po podpisaniu umowy i odebraniu samochodu oskarżony przekazał go A. J.. Po pierwszych wpłatach A. J. miał problemy z uiszczaniem kolejnych rat i już w maju 2020r. zalegał oskarżonemu z płatnościami na łączną kwotę 16 500 złotych.	zeznania świadka A. J.	154-155	
wyjaśnienia oskarżonego	197-198		
14 kwietnia 2020r. (...) Sp. z o.o. wysłał do oskarżonego ostateczne wezwanie do zapłaty zaległych rat z tytułu umów leasingu. W przypadku samochodu marki (...) zaległość wynosiła 19 044,49 zł. Łącznie zaległość za oba pojazdy wynosiła 21 599,74 zł. Po wypowiedzeniu umowy oskarżony wpłacił łącznie kwotę 33 980,58 zł. Po rozliczeniu zaległości, na poczet kolejnych rat wpłacił jedynie 12 380,84 zł, czyli równowartość	wezwanie do zapłaty	214	

niecałych rat za 2 miesiące leasingu.			
zestawienie wpłat	212-213		
<p>W dniu 4 maj 2020r. obie umowy leasingu operacyjnego nr zostały wypowiedziane ze skutkiem natychmiastowym. Jednocześnie z wypowiedzeniem wezwano oskarżonego do zwrotu przedmiotu leasingu na wskazany w wypowiedzeniu adres do dnia 18 maja 2020r. Ponadto wezwano oskarżonego do zapłaty odszkodowania w kwocie 16 570,53 zł. Jednocześnie wskazano, że z dniem wypowiedzenie umowy wygasło prawo do użytkowania pojazdu i w przypadku dalszego korzystania może zostać obciążony opłata za bezumowne używanie przedmiotu leasingu. Wypowiedzenie zostało wysłane na wskazany w umowie adres oskarżonego, gdzie przesyłka była dwukrotnie awizowana.</p>	wypowiedzenie umowy	10-15, 216	
kopie potwierdzenia odbioru	19-20		
<p>W związku z wypowiedzeniem umowy M. (...) sp. z o. zleciła wyegzekwowanie zadłużenia od oskarżonego i odebrania pojazdów firmie (...) sp. z o. Sprawą</p>	korespondencja mailowa e-	27-29	

początkowo zajmował się A. K., który udał się do siedziby osmalonego wskazanej w umowie, ale nikogo tam nie zastał. 27 lipca 2020r. pracownik (...) sp. z o.o. wezwał oskarżonego (e-mailem) do spłaty zaległości w kwocie 45 118,50 zł w trybie pilnym a w przypadku braku wpłaty do zwrotu pojazdów. Tego samego dnia oskarżony odpisał, że prosi o listę faktur, z których wynikają zaległości. Jeszcze tego samego dnia udzielono oskarżonemu odpowiedzi oraz wskazano, że uregulowanie zaległości jest podstawą do wznowienia umowy i dopiero wtedy może to być rozliczone. 18 sierpnia 2020r. pracownik A. ponownie wezwał oskarżonego do zwrotu pojazdów. Odmówił, wskazując, że dokonał 2 wpłat i zadeklarował kolejne wpłaty najpóźniej w kolejnym tygodniu. Następnie w czasie kolejnej rozmowy zadeklarował spłatę całości zadłużenia do 23 sierpnia 2020r. 24 sierpnia 2020r. napisał wiadomość, że nie otrzymał przelewów i jak tylko przyjdą, to przekieruje je do leasingu. 25 sierpnia nie udało się skontaktować z oskarżonym i wysłano mu wiadomość dotyczącą pilnego kontaktu w celu zwrotu pojazdów w dniu 26 sierpnia 2020r. 29 sierpnia 2020r. A.

K. wielokrotnie próbował skontaktować się z oskarżonym, wysłał też do niego wiadomości SMS. Dopiero w dniu 3 września 2020r. nawiązał kontakt telefoniczny z oskarżonym, który oświadczył, że pojazdów teraz nie odda, bo są użytkowane do 20 września 2020r. i zwróci je 21 września 2020r. W tym dniu jednak nie zwrócił pojazdów i A. K. przekazał taką informację do (...) sp. z o.o. wraz z deklaracją oskarżonego o zamiarze spłaty zadłużenia. W dniu 21 września 2020r. oskarżony skontaktował się z konsultantem (...) sp. z o.o. W przesłanej wiadomości wskazał, że z powodów problemów wynikających z pandemii powstały zaległości i umowy zostały wypowiedziane. Zwrócił się prośbą o wypracowanie wspólnego kompromisu i wskazał swój nr telefonu. W odpowiedzi udzielonej emailem wskazano mu dane kontaktowe pracownika (...) sp. z o.o. 24 września 2020r. pracownik (...) sp. z o.o. ponownie skontaktował się z oskarżonym w sprawie zwrotu pojazdów. Oskarżony oświadczył, że pojazdy są wynajęte przez klientów i nie może ich teraz ściągnąć do W.. Skontaktuje się pracownikami A., gdy będzie dysonował pojazdami. 6 października 2020r. nawiązano kontakt

<p>telefoniczny z oskarżonym, który oświadczył, że nie zwróci pojazdów, bo wynajmuje je klientom i płaci z opóźnieniem raty leasingowe. W odpowiedzi poinformowano go, że bezumowne korzystanie z pojazdów nie jest możliwe i niezwrócenie pojazdów spowoduje skierowanie sprawy do organów ścigania. Kolejne wielokrotne próby kontaktu nie przyniosły skutku. 28 października 2020r. J. Z. – pracownik (...) sp. z o.o. przesłał do oskarżonego emaila z informacją o zawiadomieniu złożonym w Prokuraturze Rejonowej w Środzie Śląskiej, wzywając ponownie do niezwłocznego zwrotu pojazdów. 30 października 2020r. oskarżony wysłał do J. Z. emaila z prośbą o przekazanie informacji o stanie zadłużenia. Wskazał też, że systematycznie (co miesiąc) wpłacane są raty leasingowe i kwota dodatkowa. Zobowiązał się też do zapłaty całości zadłużenia.</p>			
zeznania świadka K. S.	92-93, 199		
zeznania świadka A. K.	248-249		
częściowo wyjaśnienia oskarżonego	197-198, 72-73		
raporty (...) sp. z o.o.	94-97		

<p>W dniu 22 maja 2020r. oskarżony przelał na rachunek (...) sp. z o.o. kwotę 765,61 zł jako zapłatę za fakturę (...). W dniu 28 maja 2020r. oskarżony przelał na rachunek (...) sp. z o.o. kwotę 2 599,82 zł jako zapłatę za fakturę (...). W dniu 29 maja 2020r. oskarżony przelał na rachunek (...) sp. z o.o. kwotę 3 000 zł jako zapłatę za fakturę (...). W dniu 10 sierpnia 2020r. oskarżony przelał na rachunek (...) sp. z o.o. kwotę 3 000 zł jako zapłatę za fakturę (...). W dniu 12 sierpnia 2020r. oskarżony przelał na rachunek (...) sp. z o.o. kwotę 2 500 zł jako zapłatę za fakturę (...). W dniu 20 sierpnia 2020r. oskarżony przelał na rachunek (...) sp. z o.o. kwotę 900 zł jako zapłatę za fakturę (...). W dniu 4 września 2020r. oskarżony przelał na rachunek (...) sp. z o.o. kwotę 5761,79 zł jako zapłatę za fakturę (...). W dniu 14 września 2020r. oskarżony przelał na rachunek (...) sp. z o.o. kwotę 1 800 zł jako zapłatę za fakturę (...). W dniu 16 września 2020r. oskarżony przelał na rachunek (...) sp. z o.o. kwotę 1 200 zł jako zapłatę za fakturę (...).</p> <p>W dniu 22 września 2020r. oskarżony przelał na rachunek (...) sp. z o.o. kwotę 2 500 zł jako zapłatę za fakturę</p>	<p>potwierdzenia przelewów</p>	<p>30-32</p>	
---	--------------------------------	--------------	--

<p>(...). W dniu 23 września 2020r. oskarżony przełał na rachunek (...) sp. z o.o. kwotę 5 653,36 zł jako zapłatę za fakturę (...). W dniu 20 października 2020r. oskarżony przełał na rachunek (...) sp. z o.o. kwoty 2 000 zł i 1 000 zł jako zapłatę za fakturę (...). W dniu 2 listopada 2020r. oskarżony przełał na rachunek (...) sp. z o.o. kwotę 1300 zł jako zapłatę za fakturę (...). Po wypowiedzeniu umowy oskarżony wpłacił łącznie kwotę 33 980,58zł. Po rozliczeniu zaległości, na poczet kolejnych rat wpłacił jedynie 12 380,84 zł.</p>			
<p>zestawienie wpłat</p>	<p>212-213</p>		
<p>W dniu 2 grudnia 2020r., w trakcie przesłuchania podejrzanego, prokurator wydał postanowienie o żądaniu wydania rzeczy i przeszukaniu, w którym zażądał od oskarżonego (już podejrzanego) dobrowolnego wydania dowodów w postaci pojazdów marki F. (...) i B. (...). W dniu 15 grudnia 2020r. dokonano zatrzymania pojazdu marki B. (...) użytkowanego wówczas przez A. J.. Wartość rynkową pojazdu marki F. (...) po jego odebraniu ustalono na kwotę 14 580zł. Wartość rynkową pojazdu marki B. (...) po</p>	<p>postanowienie o żądaniu wydania rzeczy</p>	<p>74</p>	

jego odebraniu ustalono na kwotę 169 510 zł.			
protokół zatrzymania rzeczy	146-148,		
Ekspertyza (...)	217-231		
1.2. Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.	P. G. (1)	<p>1. W dniu 18 sierpnia 2020r. w L. przywłaszczył sobie samochód osobowy F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) o wartości 14 580 złotych, powierzony mu na mocy umowy leasingowej z 14.05.2018r. zawartej z (...) sp. z o. o. z siedzibą w W. w ten sposób, że nie zwrócił przedmiotu leasingu, lecz samowolnie rzeczy używał i użyzył rzecz innym, nieustalonym osobom, to jest przestępstwo z art. 284 § 2 k.k.</p> <p>2. W dniu 18 sierpnia 2020r. w L. przywłaszczył sobie samochód osobowy B. (...) o numerze rejestracyjnym (...) o wartości 169 510 złotych, 1. powierzony mu na mocy umowy leasingowej z 11.02.2019 zawartej z (...) sp. z o. o. z siedzibą w W. w ten</p>	

		sposób, że nie zwrócił przedmiotu leasingu, lecz samowolnie rzeczy używał i użyczył rzecz innym, nieustalonym osobom, to jest przestępstwo z art. 284 § 2 k.k.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
Wspólne korzystanie z samochodu marki B. (...) przez oskarżonego i P. G. (2).	zeznania A. J.	252-253	
Sposób rozliczeń z A. (...) (bezgotówkowe)	wyjaśnienia oskarżonego	197-198, 72-73	
Możliwość spłaty rat i zaległości przez oskarżonego.	wyjaśnienia oskarżonego	197-198, 72-73	
Systematyczne i ciągłe prowadzenie rozmów w celu wznowienia leasingu.	wyjaśnienia oskarżonego	197-198, 72-73	
Dobrowolny zwrot pojazdów.	wyjaśnienia oskarżonego	197-198, 72-73	
2. OCena DOWOdów			
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.1. 1.1.2	mowa leasingu operacyjnego nr (...) faktura VAT FV (...)	- dokumenty sporządzone z udziałem oskarżonego i przedstawicieli pokrzywdzonej spółki	

	<p>Protokół odbioru i wydania rzeczy</p> <p>wezwanie do zapłaty</p> <p>zestawienie wpłat</p> <p>wypowiedzenie umowy</p> <p>kopie potwierdzenia odbioru</p> <p>mowa leasingu operacyjnego nr (...)</p> <p>faktura VAT FV (...)</p>	<p>w sposób przewidziany prawem,</p> <p>- niekwestionowane przez strony,</p> <p>- ich treść koreluje z innymi dokumentami i dowodami, w tym zeznaniami świadka K. S. i A. K.</p>	
<p>1.1.1.</p> <p>1.1.2</p>	<p>korespondencja e-mailowa</p> <p>raporty (...) sp. z o.o.</p>	<p>Dokumenty sporządzone w trakcie wykonywania określonych czynności zawodowych przez pracowników firmy (...) Sp. z o.o. W pełni korespondują z zeznaniami świadków K. S. i A. K. oraz częściowo do wyjaśnieniami oskarżonego. Uzupełniają się także z innymi dokumentami zebranymi w sprawie. Nie był kwestionowane przez strony.</p>	
<p>1.1.1.</p> <p>1.1.2</p>	<p>zeznania świadka K. S.</p> <p>zeznania świadka A. K.</p>	<p>Zeznania świadków są spójne, logiczne i konsekwentne. Są zgodne z innymi dowodami (częściowo wyjaśnieniami oskarżonego, dokumentacją związaną z umowami leasingu, dokumentacją związaną z windykacją pojazdów). Świadcowie w żaden sposób nie są związani z oskarżonym, a kontakt z sytuację mieli tylko w związku z wykonywania swoich</p>	

		<p>obowiązków służbowych. Relacjonowali przebieg czynności służbowych i zaistniałych w ich trakcie wydarzeń. Ich relacja została uwiarygodniona zasadami logiki i doświadczenia życiowego. W ocenie Sadu brak jest racjonalnych powodów, dla których meliby pomawiać oskarżonego o zachowanie, które nie miało miejsca. Sąd miał bezpośredni kontakt ze świadkami i w oparciu o bezpośrednio spostrzeżenia w czasie składania przez nich zeznań mógł nabrać osobistego przekonania, co do wiarygodności prezentowanych relacji (sposstrzeżenia i wrażenia odniesione w trakcie bezpośredniego przesłuchania).</p>	
<p>1.1.1. 1.1.2</p>	<p>częściowo wyjaśnienia oskarżonego</p>	<p>Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie potwierdzonym innymi dowodami, w tym zeznaniami świadków oraz dokumentami. Dotyczy to przede wszystkim pewnej chronologii wydarzeń oraz okoliczności u użytkowania leasingowanych pojazdów.</p>	
<p>1.1.1. 1.1.2</p>	<p>potwierdzenia przelewów</p>	<ul style="list-style-type: none"> - dokument bankowe - sporządzony w sposób przewidziany prawem - niekwestionowany przez strony 	

		- potwierdzone zestawienie transakcji bankowych	
1.1.2	częściowo zeznania A. J.	<p>W ocenie Sądu na wiarę zasługują pierwsze ze złożonych przez świadka zeznań, w których spontanicznie zrelacjonował okoliczności użyczenia mu samochodu przez oskarżonego. Jego zeznania w tym zakresie zostały potwierdzone także w wyjaśnieniach oskarżonego, dokumentach oraz znajdują swoje oparcie w zasadach racjonalnego rozumowania i doświadczenia życiowego.</p> <p>Sąd miał także bezpośredni kontakt ze świadkiem i w oparciu o bezpośrednio spostrzeżenia w czasie składania przez niego zeznań mógł nabrać osobistego przekonania, co do wiarygodności prezentowanych relacji (sposstrzeżenia i wrażenia odniesione w trakcie bezpośredniego przesłuchania).</p>	
1.1.1. 1.1.2	<p>zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa</p> <p>postanowienie o żądaniu wydania rzeczy</p> <p>protokół zatrzymania rzeczy</p> <p>informacja Naczelnika Urzędu Skarbowego w Ś.</p>	<p>- dokumenty urzędowe</p> <p>- sporządzone w sposób przewidziany prawem</p> <p>- niekwestionowane przez oskarżonego</p>	

	zapytanie o karalność		
1.1.1 1.1.2	Ekspertyza (...)	Podkreślić należy, że firma ta to międzynarodowo koncern, będący światowym liderem między innymi w dziedzinie rzeczoznawstwa. W sporządzonej ekspertyzie, popartej dokładnymi oględzinami pojazdów, odwołano się do metod szacowania wartości pojazdów opartej na powszechnie stosowanym w tym zakresie systemie E.. W ocenie Sądu brak jest podstaw do kwestionowania dokonanej w ten sposób wyceny pojazdu, która uwzględnia stopień jego zużycia i ceny rynkowe.	
1.1.1	zeznania świadka W. M.	Zasadniczo zeznania świadka są spójne, logiczne i konsekwentne. Korelują także z innymi dowodami (częściowo wyjaśnieniami oskarżonego, zeznaniami świadków, dokumentacją związaną z zawartymi umowami). Jednocześnie nie może ujść uwadze fakt, że świadek w pewien sposób był związany z oskarżonym i uczestniczył przy zawieraniu umowy leasingu. Co więcej, użytkował jeden z leasingowanych pojazdów. W oczywisty sposób rzutuje to na sposób jego relacji w tym przede wszystkim ograniczenia przekazywania	

		niekorzystnych dla siebie informacji. Stąd też Sąd podszedł do zeznań świadka z należyty krytycyzmem. Przy tych zastrzeżeniach ocena zeznań świadka dotyczących okoliczności związanych z oskarżonym pozwala jednak na uznanie ich za wiarygodne. Sąd miał także bezpośredni kontakt ze świadkiem i w oparciu o bezpośrednio spostrzeżenia w czasie składania przez niego zeznań mógł nabrać osobistego przekonania, co do wiarygodności prezentowanych relacji (sposstrzeżenia i wrażenia odniesione w trakcie bezpośredniego przesłuchania)	
2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1.1.1 1.1.2	częściowo wyjaśnienia oskarżonego	Wyjaśnienia oskarżonego były sprzeczna, chaotyczne i niespójne. Nie znajdowały także potwierdzenia w zebranych dowodach oraz zasadach logiki i doświadczenia życiowego. W swoich pierwszych wyjaśnieniach przyznał się do popełnienia	

zarzucanych mu czynów i podał, że zawarł umowy, bo chciał wynajmować samochody. Dopiero potem miał przekazać samochód A. J., bo on „potrzebował” takiego samochodu. Wyjaśnił przy tym, że J. nie płacił mu za użyczenie samochodu, bo mieli inne rozliczenia. Przed Sądem wyjaśnił już jednak odmiennie. Nie przyznał się do zarzucanych mu czynów, gdyż jak stwierdził samochody zostały zwrócone na jego polecenie (dobrowolnie). Stwierdził też, że A. jakubowski płacił mu za samochód, ale nie były to płatności cykliczne. Jego wyjaśnienia odnośnie współpracy i rozliczeń z A. J. były właśnie zupełnie nielogiczne i wewnętrznie sprzeczne. Należy w tym miejscu podkreślić, że sam A. J. odmiennie od oskarżonego relacjonował okoliczności zawarcia transakcji z oskarżonym.

Niewiarygodne były wyjaśnienia oskarżonego dotyczące okoliczności zawarcia drugiej umowy. Są one sprzeczne z relacją W. M., który odmiennie opisuje ich wzajemne relacje.

Wyjaśnienia oskarżonego dotyczące rzekomego negocjowania wznowienia umów nie znajdują także potwierdzenia w zeznaniach świadków K. S., A. K. oraz prowadzone

korrespondencji email. Z przywołanych dowodów, wbrew twierdzeniom oskarżonego wynika bowiem, że oskarżony unikał kontaktu z pracownikami firmy (...) sp. z o.o. Zwodził ich i przeciągał kontakty także z przedstawicielami leasingodawcy (pytał o faktury, z których wynika zadłużenie, a jednocześnie w tytułach przelewów wpisywał numer kolejnych faktur). W trakcie wymiany korespondencji odmawiał wydania pojazdów i zwrócił je dopiero po wydaniu postanowienia prokuratora o żądaniu wydania rzeczy. Trudno w tym kontekście przyjąć, zgodnie z wyjaśnieniami oskarżonego, że wydał pojazdy zupełnie dobrowolnie, po tym, jak nie był już w stanie o nie „walczyć”. W świetle zestawienia wpłat i potwierdzenia przelewów na wiarę nie zasługują także wyjaśnienia oskarżonego, w których stwierdził, że był w stanie spłacać bieżące raty i niwelować zaległości.

Na koniec tych rozważań trzeba ponownie podkreślić, że Sąd miał bezpośredni kontakt z oskarżonym i w oparciu o bezpośrednio spostrzeżenia w czasie składania przez niego wyjaśnień mógł nabrać osobistego przekonania, co do wiarygodności

		<p>prezentowanych relacji (sposstrzeżenia i wrażenia odniesione w trakcie bezpośredniego przesłuchania).</p>	
1.1.2	<p>częściowo zeznania A. J.</p>	<p>W ocenie Sądu nie zasługują na wiarę zeznania świadka A. J. złożone przed Sądem. Są one sprzeczne z jego wcześniejszymi zeznaniami oraz wyjaśnieniami samego oskarżonego. Po odczytaniu wcześniejszych zeznań świadek nie był w stanie racjonalnie wytłumaczyć tych sprzeczności. Jego dalsze zeznania miały dość specyficzny wręcz nieco lekceważący charakter. Bagatelizował całą sprawę, w tym rozliczenie z oskarżonym.</p> <p>Sąd miał jednocześnie bezpośredni kontakt ze świadkiem i w oparciu o bezpośrednio spostrzeżenia w czasie składania przez niego zeznań mógł nabrać osobistego przekonania, co do wiarygodności prezentowanych relacji (sposstrzeżenia i wrażenia odniesione w trakcie bezpośredniego przesłuchania)</p>	
3.	<p>PODSTAWA PRAWNA WYROKU</p>		
	<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Oskarżony</p>	

#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem	pierwszy	P. G. (1)
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>Na podstawie ustalonego stanu faktycznego Sąd uznał, iż zachowanie oskarżonego wyczerpało znamiona przestępstwa z art. 284§2 k.k. czyli przywłaszczenia powierzonej rzeczy ruchomej. Ową rzeczą ruchomą były w przypadku oskarżonego samochód F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) o wartości 14 580 złotych, będący własnością firmy (...) sp. z o.o. z siedzibą w W..</p> <p>Odpowiedzialności przewidzianej w art. 284 § 2 k.k. podlega bowiem sprawca, który przywłaszcza sobie powierzoną mu rzecz ruchomą. Ocena realizacji znamion tego</p>			

przestępstwa sprowadza się zatem do ustalenia trzech składników: znamienia przywłaszczenia, rzeczy ruchomej i jej powierzenia.

Jako przywłaszczenie powszechnie już przyjmuje się rozporządzenie jak swoją własnością cudzą rzeczą ruchomą lub cudzym prawem majątkowym, z wykluczeniem osoby uprawnionej (por. Zoll Andrzej - red., Kodeks karny. Część szczególna. Tom III. Komentarz do art. 278-363 k.k., wyd. IV, WK 2016). Jego istota sprowadza się do uzewnętrznienia zachowania sprawcy, czyli ustawowego rozporządzenia rzeczą ruchomą poprzez włączenie jej do swojego majątku albo wykonywanie w stosunku do niej innych uprawnień właścicielskich. Sprawa przywłaszczenia działa zatem z zamiarem pozbawienia własności rzeczy jej właściciela. Ów zamiar może się przejawiać np. w bezprawnym zatrzymaniu cudzej rzeczy, odmowie jej zwrotu, któremu towarzyszy cel w postaci uczynienia z rzeczy swoje własności (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 27 września 2019 r. II AKa 122/19, LEX nr 2766155).

Powierzenie cudzej rzeczy ruchomej sprowadza się do przekazania władztwa nad rzeczą sprawcy, z zastrzeżeniem jej zwrotu właścicielowi (posiadaczowi) lub osobie posiadającej inne prawo do rzeczy. Innymi słowy oznacza przeniesienie władztwa nad rzeczą z uprawnionego na sprawcę bez prawa rozporządzania nią jak swoją własnością (por. Zoll Andrzej - red., Kodeks karny. Część szczególna. Tom III. Komentarz do art. 278-363 k.k., wyd. IV, WK 2016). Podstawą takiego powierzenia może być dowolna umowa przewidująca jako jej element składowy właśnie przeniesienia władztwa nad rzeczą z zastrzeżeniem jej zwrotu.

Analiza zachowania oskarżonego doprowadziła do wniosku, że swoim zachowaniem wyczerpał wszystkie znamiona przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. i jego sprawstwo i wina nie budzą wątpliwości.

Po pierwsze z całą pewnością samochód, będący przedmiotem umowy leasingu stanowił cudzą rzecz ruchomą w rozumieniu art. 284 § 2 k.k. Z ogólnych warunków umowy leasingu wynika, że samochód został przekazany oskarżonemu przez leasingodawcę do używania, czyli został mu powierzony. Zgodnie

z Ogólnymi warunkami Umowy Leasingu samochodu przez cały okres umowy leasingu pozostawała własnością leasingodawcy. Umowa zawarta z firmą (...) sp. z o.o. zobowiązywała oskarżonego do uiszczania miesięcznych rat leasingowych z zastrzeżeniem możliwości rozwiązania umowy w przypadku niewywiązywania się z płatności. Oskarżony nie zapłacił kolejnych rat leasingowych, na skutek czego w dniu 4 maja 2020r. firma (...) sp. z o.o. rozwiązała dwie umowy leasingu z oskarżonym. Pismo o rozwiązaniu umowy zostało wysłane na adres, wskazany w umowie jako adres firmy oskarżonego. Oskarżony wiedział o zaległościach (wcześniej 14 kwietnia 2020r. otrzymał ostateczne wezwania do zapłaty) i znał postanowienia umowy. Do czasu wypowiedzenia umowy nie zapłacił zaległości, wskazanej w wezwaniu.

Należy podkreślić, że oskarżony zawarł obie umowy dobrowolnie, nie był przymuszony do tego koniecznością ekonomiczną, a celem ich zawarcia było faktycznie zarabianie na tych pojazdach i ostateczne nabycie pojazdów (tak zeznał świadek A. J.). Jak wynika z

zebranych dowodów, w tym zeznań świadka W. M. oraz dokumentów leasingowych działalność oskarżonego polegała faktycznie na zawieraniu umów leasingu w celu użyczenia takich pojazdów osobom trzecim, wbrew postanowieniom umowy oraz zasadom umowy leasingu i były to osoby, które nie posiadały zdolności kredytowej. Należy podkreślić, że z treści przepisu art. 709¹² § 1 k.c. wynika wprost, że bez zgody finansującego korzystający nie może oddać rzeczy do używania osobie trzeciej. Oskarżony taką zgodą nie dysponował. Co więcej w razie braku takiej zgody leasingodawca mógł taką umowę z tego powodu wypowiedzieć (§ 2 art. 709¹² k.c.). Taki sposób postępowania oskarżonego z jednej strony umożliwiał osobom, które same nie posiadały możliwości zwarcia umowy leasingu obchodzić taką niedogodność (często działały w tzw. szarej strefie), a z drugiej strony wiązał się z większym ryzykiem dla oskarżonego. Formalnie był jedynym użytkownikiem takiego pojazdu, z faktycznym użytkownikiem nie miał zawartej żaden pisemnej umowy, ponosił ryzyko związane z użytkowaniem pojazdu. Należy podkreślić, że użyczenie

leasingowanych pojazdów osobom trzecim nawet za zgodą leasingodawcy wiąże się z większymi kosztami leasingu. Oskarżony otrzymywał od użytkownika pojazdu W. M. kwoty znacznie wyższe od rat leasingowych, a mimo to miał zaległości z tytułu tej umowy.

Jeszcze raz należy podkreślić, że zgodnie z tymi umowami leasingodawca mógł wypowiedzieć je w razie opóźnienia płatności rat, wówczas oskarżony powinien niezwłocznie zwrócić przedmioty umowy. Samochody przez cały czas trwania umowy były rzeczą cudzą dla oskarżonego, którymi nie powinien w żaden sposób nimi rozporządzać. Przekazano mu je tylko do używania. Jako cudze menie powierzone winno być objęte szczególnym nadzorem, w tym zabezpieczone przed uszkodzeniem lub kradzieżą. Mimo skutecznego wypowiedzenia umów leasingu oskarżony nie zwrócił pojazdu. Podejmował próby dokonywania wpłat, które w żaden sposób nie pozwalały jednak na wznowienie umowy. Jak wynika z treści prowadzonej z oskarżony korespondencji warunkiem się qua non było uregulowanie

zaległości, do czego nigdy jednak nie doszło.

Po wypowiedzeniu umowy do czasu odebrania pojazdów oskarżony wpłacił łącznie kwotę 33 980,58 zł, jednak znaczna jej część została wpłacona już po żądaniu spłaty zaległości jako warunku wznowienia umów i w sytuacji, w której zaległości wzrosły o kolejne niezapłacone raty. Po ewentualnym rozliczeniu zaległości istniejących na dzień 27 lipca 2020r., na poczet kolejnych rat wpłacił jedynie 12 380,84 zł. Czyli po uiszczeniu zaległości jego wpłaty starczyły na 2 miesiące (12 423,90 zł raty za maj i czerwiec 2020). Istotne jest jednak to, że zaległości te systematycznie wzrastały o kolejne raty za następne miesiące i oskarżony nigdy nie doprowadził do sytuacji, w której nie zalegałby z ratami. Na jego żądanie w skierowanej do niego wiadomości określono zaległość na dzień 27 lipca 2020r., która wynosiła wówczas 45 118,50 zł (email z (...) sp. z o.o. do oskarżonego na adres (...)), a zatem w stosunku do kwoty z daty wypowiedzenia umowy wzrosła o ponad 20 tys. zł. Między 14 kwietnia 2020r. (wezwanie ostateczne do zapłaty) a 27 lipca 2020r. (data określenia kolejnego stanu zaległości) wpłacił

jedynie 6 365,43 zł (powinien zaś z samych bieżących rat wpłacić razem 18 635,85 zł: 3 x 5443,05 zł = 16329,15 zł za (...), 3 x 768,90 = 2306,70 zł za F. (...)). W pismach kierowanych do oskarżonego po wypowiedzeniu umów wskazywano, że nie ma on już żadnego tytułu prawnego do dysponowania pojazdami i kolejne naliczane opłaty wynikają z bezumownego korzystania z pojazdów.

Pomimo podejmowanych przez firmę windykacyjną prób odzyskania przedmiotów leasingu oraz wiedzy oskarżonego na temat konsekwencji rozwiązania umowy, P. G. (1) nie zwrócił pojazdów, utrudniał ustalenie miejsca ich położenia i podejmował nieudolne próby utrzymania ich w dalszym posiadaniu przez osoby, którym ich użyczył. Przez cały okres trwania działań windykacyjnych podejmował pozorowane czynności, mające wskazywać na chęć kontynuowania umowy, mimo, że został poinformowany, że koniecznym warunkiem jej wznowienia jest spłata zaległości, do której nigdy nie doszło. Na taką ocenę działania oskarżonego wskazuje analiza jego kontaktów z pracownikami firmy leasingowej i firmy windykacyjnej oraz

zestawienie dokonanych wpłat.

27 lipca 2020r. pracownik (...) sp. z o.o. wezwał ponownie oskarżonego (e-mailem) do spłaty zaległości w kwocie 45 118,50 zł w trybie pilnym a w przypadku braku wpłaty wezwał go do zwrotu pojazdów. Tego samego dnia oskarżony odpisał, że prosi o listę faktur, z których wynikają zaległości, mimo że faktury otrzymywał przecież systematycznie i na ich podstawie wcześniej dokonywał wpłat. Z samych operacji finansowych mógł zatem ustalić, których faktur nie zapłacił. Jeszcze tego samego dnia udzielono oskarżonemu odpowiedzi oraz wskazano, że uregulowanie zaległości jest podstawą do wznowienia umowy i dopiero wtedy może to być rozliczone. Na taką wiadomość oskarżony jednak nie udzielił żadnej odpowiedzi. W związku z brakiem reakcji z jego strony 18 sierpnia 2020r. pracownik (...) sp. z o.o. ponownie wezwał oskarżonego do zwrotu pojazdów. Mimo tego żądania oskarżony odmówił zwrotu, wskazując, że dokonał 2 wpłat i zadeklarował kolejne wpłaty najpóźniej w kolejnym tygodniu, do czego jednak nie doszło. Następnie w czasie kolejnej

rozmowy zadeklarował spłatę całości zadłużenia do 23 sierpnia 2020r. Jednak już 24 sierpnia 2020r. napisał wiadomość, że nie otrzymał przelewów i jak tylko przyjdą, to „przekieruje je do leasingu”. 25 sierpnia nie udało się skontaktować z oskarżonym i wysłano mu wiadomość dotyczącą pilnego kontaktu w celu zwrotu pojazdów w dniu 26 sierpnia 2020r. Wobec braku reakcji ze strony oskarżonego w dniu 29 sierpnia 2020r. A. K. wielokrotnie bezskutecznie próbował skontaktować się z oskarżonym, wysłał też do niego wiadomości SMS. Dopiero w dniu 3 września 2020r. nawiązał kontakt telefoniczny z oskarżonym, który ponownie oświadczył, że pojazdów teraz nie odda, bo są użytkowane do 20 września 2020r. i zwróci je 21 września 2020r. W tym dniu jednak także nie zwrócił pojazdów i A. K. przekazał taką informację do (...) sp. z o.o.

Właśnie w dniu 21 września 2020r. oskarżony skontaktował się z konsultantem (...) sp. z o.o. i wskazał, że z powodów problemów wynikających z pandemii powstały zaległości i umowy zostały wypowiedziane. Jednocześnie zwrócił się prośbą o wypracowanie wspólnego kompromisu i

wskazał swój nr telefonu. Należy podkreślić, że w żadnym wcześniejszych pism nie powołał się na takie okoliczności. Przy trudnościach w płatnościach, czy nawet po wezwaniu do zapłaty, a przed wypowiedzeniem umów nie podjął także starań w celu renegotjowania postanowień tych umów np. wstrzymania płatności. W odpowiedzi udzielonej emailem wskazano mu dane kontaktowe pracownika (...) sp. z o.o. jako jedynej osoby uprawnionej do jakichkolwiek negocjacji. 24 września 2020r. to pracownik (...) sp. z o.o. a nie oskarżony ponownie skontaktował się w sprawie zwrotu pojazdów. Oskarżony oświadczył, że pojazdy są wynajęte przez klientów i nie może ich teraz ściągnąć do W.. Dodał przy tym, że skontaktuje się pracownikami A., gdy będzie dysponował pojazdami. Pomimo upływu kolejnych dwóch tygodni oskarżony nie nawiązał kontaktu z pracownikami A.. W związku z tym 6 października 2020r. to oni ponownie nawiązali kontakt telefoniczny z oskarżonym, który kolejny raz oświadczył, że nie zwróci pojazdów, bo wynajmuje je klientom i płaci z opóźnieniem raty leasingowe (umów została już wypowiedziana

i zgodnie z informacją przekazaną oskarżonemu były to już opłaty za bezumowne korzystanie z pojazdów). W odpowiedzi na tą wiadomość poinformowano oskarżonego, że dalsze bezumowne korzystanie z pojazdów nie jest możliwe i niezwrócenie pojazdów spowoduje skierowanie sprawy do organów ścigania. Kolejne wielokrotne próby kontaktu nie przyniosły już jednak skutku. Z uwagi na to zostało skierowane zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa, o czym poinformowano oskarżonego mailowo w dniu 28 października 2020r. (informacja o zawiadomieniu złożonym w Prokuraturze Rejonowej w Środzie Śląskiej), wzywając ponownie do niezwłocznego zwrotu pojazdów. W odpowiedzi z dnia 30 października 2020r. oskarżony zwrócił się o przekazanie informacji o stanie zadłużenia. Ponadto napisał, że systematycznie (co miesiąc) wpłacane są raty leasingowe i kwota dodatkowa oraz zobowiązał się też do zapłaty całości zadłużenia. Wbrew twierdzeniom oskarżonego analiza wpłat wskazuje, że nie były wpłacane systematycznie a zaległość stale istniała. 30 października 2020r., czyli w dniu przesłania tej wiadomości wynosiła

prawie 25 tys. zł (bez odsetek).

Z zestawienia tych kontaktów wynika, że oskarżony zwoził pracowników (...) sp. z o.o. i (...) sp. z o.o., składając deklaracje bez pokrycia, unikając kontaktu, odmawiając wskazania użytkowników pojazdów. Od 28 października 2020r. wiedział o złożonym zawiadomieniu do prokuratury i mimo kolejnego wezwania nie zwrócił pojazdów. Uczynił do dopiero ponad miesiąc później, mając już status podejrzanego i na formalne żądania prokuratora. Wtedy też dopiero wezwał użytkowników pojazdów do ich zwrotu.

Z zebranych dowodów wynika ponadto, że zaraz po zawarciu umów leasingu oskarżony zadysponował pojazdami w sposób niezgodny z postanowieniami tych umów. Bez wiedzy i zgody leasingodawcy używał bowiem te samochody innym osobom, a po wypowiedzeniu umów kontynuował taki niezgodny z umową stan i odmawiał ich zwrotu właścicielowi.

Jeszcze raz należy wskazać, że oskarżony zadysponował pojazdami w sposób niezgodny z umowami, po ich

wypowiedzeniu nie podjął żadnych czynności związanych z odzyskaniem przedmiotów leasingu i ich zwrotem właścicielowi. To wskazuje na potraktowanie siebie jako osoby uprawnionej do rozporządzania rzeczą stanowiącą przedmiot leasingu. Wskazać należy, że to oskarżony odpowiadał za zwrot tego mienia lub rozliczenie z leasingodawcą swych zobowiązań wynikających z umowy. Oskarżony zdawał sobie sprawę z tego, że nie płacił wymaganych rat i nie mogło być dla niego żadnym zaskoczeniem wypowiedzenie umowy w maju 2020r poprzedzone ostatecznym wezwaniem do zapłaty.

Jak wynika z zebranych dowodów dowolne i nieregularne wpłaty oskarżonego nie wystarczały na pokrycie zaległości, a kolejne deklaracje spłaty całej zaległości nie znajdowały pokrycia w rzeczywistych działaniach oskarżonego. P. G. (1) we wskazanej dacie popełnienia przypisanego mu czynu, o której Sąd wypowie się w dalszej części uzasadnienia, wiedział już, że nie ma żadnego tytułu prawnego do dysponowania pojazdami i odmawiając ich zwrotu, postąpił z nim, jak z własnym mieniem. Z raportów firmy

(...) sp. z o.o. i zeznań jej pracowników wynika jednoznacznie, że oskarżony unikał z nimi kontaktu i wprost odmawiał zwrócenie im pojazdów. W konsekwencji odmowa wydania przedmiotów leasingu i jednoczesna odmowa wskazania miejsca, w którym się znajdują (wbrew wyjaśnieniom miał taką wiedzę) wskazuje właśnie na traktowanie cudzej, powierzonej mu rzeczy jak własnej. Oznacza to zatem, że stanowiło to przejaw traktowania rzeczy jako swojej własnej, co odpowiada definicji przywłaszczenia.

Wbrew wyjaśnieniom oskarżonego okolicznością ekskulpującą nie jest liczenie na ponowne wznowienie umów leasingowych. Analiza działań podjętych przez oskarżonego po wypowiedzeniu umów, w tym wiedza o konieczności uiszczenia zaległości jako warunku koniecznego, braku spłaty zaległości i dowolność dokonywanych wpłat, odmowa zwrotu pojazdów mimo jednoznacznych żądań w tym zakresie wskazuje na brak racjonalnych podstaw do wznowienia leasingu. Ponownie Sąd wskazuje, że gdyby istotnie oskarżony chciał kontynuować zawarte umowy, to miał możliwość

podjęcia wcześniej prób renegocjacji umowy (rzekome problemy finansowe), czy ustalenia sposobu spłaty zaległości. Jak zasadnie wskazał Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 25 lutego 2020 r. sprawie II AKa 390/19 „To że oskarżony nie mając ku temu żadnych już wówczas racjonalnych podstaw, liczył na wznowienie umów leasingu, nie skutkuje uznaniem, że nie miał zamiaru popełnienia przestępstwa z art. 284 § 2 k.k.” (LEX nr 3039376).

Zaakceptowanie zachowania i rozumowania oskarżanego doprowadziłoby do sytuacji, w której pokrzywdzony nie dysponowałby żadną ochroną prawną. Sprawca mógłby bowiem korzystając bezmownie z rzeczy, wpłacając według własnego uznania co do wysokości i terminu dowolne kwoty, składać kolejne bezpodstawne deklaracje zwrotu używanej rzeczy (podobnie wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 25 lutego 2020 w sprawie II AKa 390/19, LEX nr 3039376).

Jak wynika z opisu przypisanego oskarżonemu czynu Sąd dokonał zmiany w zakresie czasu jego popełnienia i wartości przyłuszonej rzeczy.

Zgodnie z zarzutem sformułowanym w akcie oskarżenia za datę popełnienia czynu przyjęto okres od 04.05.2020r, czyli od daty wypowiedzenia umowy. Stanowisko takie nie znajduje jednak żadnego uzasadnienia w zebranych dowodach zestawionych ze znamionami przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. Data wypowiedzenia umowy z całą pewnością nie jest tożsama z powstaniem zamiaru przywłaszczenia przedmiotu leasingu. Dokonania przestępstwa przywłaszczenia następuje w chwili uzewnętrznienia przez sprawcę woli rozporządzenia cudzą rzeczą lub prawem majątkowym jak własnym, z wyłączeniem osoby uprawnionej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 września 2016 r., III KK 89/16, Prok. i Pr. 2016 r., z. 11, poz. 8). Logiczną konsekwencją takiego ujęcia jest oznaczanie czasu popełnienia przestępstwa jako konkretnej daty, bądź co najmniej zbliżonego czasu, a nie pewnego okresu czasu. Przywłaszczenie nie może bowiem ze swej natury trwać przez jakiś okres, tzn. od pewnego do pewnego momentu. W przypadku zachowania oskarżonego takim zaimanifestowaniem owej woli jest wyrażenie w jakikolwiek sposób braku woli zwrotu przedmiotu

leasingu uprawnionemu.
Odmowa zwrotu
uprawnionemu
przedmiotu, w którego
posiadaniu oskarżony się
znajduje stwarza bowiem
stan bezprawia, gdzie
oskarżony przywłaszcza
leasingowany pojazd do
własnego majątku z
wyłączeniem władztwa
leasingodawcy.

Wypowiedzenie umowy w
dniu 4 maja 2020r. po
pierwsze nie doszło jeszcze
do oskarżanego, sama
przesyłka była zresztą
awizowana, a po wtóre
oskarżony przez pewien
czas w żaden sposób nie
zamanifestował odmowy
zwrotu przedmiotu
leasingu. Jak wykazano
oskarżony uzewnętrznił
zamiar włączenia
pojazdów do swego
majątku najwcześniej w
dniu 18 sierpnia 2020
r. podczas rozmowy z
przedstawicielem (...) Sp.
z o.o. (na jego wyraźne
żądanie odmówił wprost
zwrotu pojazdów) dlatego
należało ustalić, że do
przywłaszczenia doszło w
tej dacie.

Sąd nie podzielił
stanowiska oskarżyciela co
do wartości przedmiotu
przywłaszczenia. Za taką
podstawę przyjęto bowiem
wartość pojazdu,
wynikającą z zawartej
umowy, pomijając czas
jego użytkowania i
stan techniczny oraz
stopień zużycia w chwili
dokonania przestępstwa.
Określenie wartości

rynkowej przedmiotu sprzeniewierzenia na czas popełnienia czynu powinno uwzględniać przede wszystkim stopień jego zużycia. Odnosząc się do sposobu ustalenia wartości pojazdu marki F. (...) Sąd podkreśla, że do ustalenia wartości rzeczy używanych nie zawsze są konieczne wiadomości specjalne (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 października 2013 r., V KK 296/13, L.). W aktach sprawy znajduje się bowiem ekspertyza sporządzona przez ekspertów firmy (...), sporządzona w oparciu o czytelną metodologię. Podkreślić należy, że firma ta to międzynarodowo koncern, będący światowym liderem między innymi w dziedzinie rzeczoznawstwa. W sporządzonej ekspertyzie, popartej dokładnymi oględzinami pojazdów, odwołano się do metod szacowania wartości pojazdów opartej na powszechnie stosowanym w tym zakresie systemie E.. W ocenie Sądu brak jest podstaw do kwestionowania dokonanej w ten sposób wyceny pojazdu, która uwzględnia stopień jego zużycia i ceny rynkowe. Stąd też, uznając ten dowód za w pełni wiarygodny Sąd przyjął go jako podstawę ustalenia wartości

przywłaszczonego
przedmiotu leasingu.

3.2.	drugi	P. G.
Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		(1)

Zwięźle
o
powodach
przyjętej
kwalifikacji
prawnej

Aktualność
zachowują
w
odniesieniu
do
tego
czynu
wszystkie
rozważania
dotyczące
pierwszego
z
przypisanych
oskarżonemu
czynów.
Dla
jasności
wyvodu
zasadne
jest w
tym
miejscu
jedynie
odniesienie

się do
zmienionej
kwalifikacji
prawnej.

Przyjęta
przez
oskarżyciela,
wynikająca
z
umowy
wartość
przywłaszczonego
pojazdu
marki
B. (...)
sprawiła,
że
przestępstwo
zarzucane
oskarżonemu
zostało
uznane
w
akcie
oskarżenia
za
popelnione
w
warunkach
typu
kwalifikowanego
z art.
294 §
1 k.k.
Przepis
ten
określa
znamiona
kwalifikujące
przestępstwo
z art.
284 §
2 k.k.
z
uwagi
właśnie
na
wartość
przywłaszczonego

mienia.
Definicja
mienia
znacznej
wartości
została
zawarta
w art.
115 § 5
k.k. i
zgodnie
z nią
mieniem
znacznej
wartości
jest
mienie,
którego
wartość
w
czasie
popelnienia
czynu
zabronionego
przekracza
200
000
złotych.
W
ocenie
Sądu
taki
sposób
ustalenia
wartości
przywłaszczonego
pojazdu
nie
może
zostać
zaakceptowany.
Jak
wskazano
wyżej
wartość
pojazdów
została
ustalona
w
oparciu

o
zawarta
w
aktach
ekspertyzę
firmy
(...).
Zważywszy
zatem,
że
ustalona
w
postępowaniu
dowodowym
wartość
samochodu
marki
B. (...)
w
chwili
popelnienia
czynu
nie
przekraczała
200000
zł i
pojazd
ten
nie
stanowił
mienia
znacznej
wartości
Sąd
dokonał
zmiany
opisu
tego
czynu
przypisanego
oskarżonemu
i
zakwalifikował
go
wyłącznie
z art.
284 §
2 k.k.

#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
P. G. (1)	pierwszy	pierwszy	Wymierzając oskarżonemu karę za popełnione przestępstwo Sąd wziął pod uwagę stopień społecznej szkodliwości czynu, który

przejawia się w naruszeniu zasad pewności obrotu. Przez swoje zachowanie oskarżony naruszał zasady prawidłowego funkcjonowania obrotu prawnego, zasadę jego pewności i bezpieczeństwa. Każdy uczestnik tego obrotu ma prawo oczekiwać, że osoba przyjmująca na siebie pewne zobowiązanie przy umowie dwustronnej jest w stanie je wykonać. Założenie, że każdy kontrahent działa z zamiarem pokrzywdzenia wierzyciela praktycznie uniemożliwiłoby prowadzenie normalnej działalności gospodarczej. Należy jednak podkreślić, iż wielość tego typu zjawiska staje się coraz większym problemem, który oprócz szeregu utrudnień natury proceduralnej jest czynnikiem, zwiększającym ryzyko prowadzenia działalności gospodarczej. Sam sposób prowadzenia przez oskarżonego działalności (nietransparentny, mało przejrzysty, z niejasnymi powiązaniem i rozliczeniami), potwierdza zasadność zarzutu naruszania pewności obrotu gospodarczego. Jako okoliczność łagodzącą Sąd wziął pod uwagę sytuację osobistą oskarżonego, niekaranego za przestępstwa.

Wymierzona w ten sposób kara stanowi w

			ocenie Sądu właściwą reakcją karną na zachowanie oskarżonego, jest adekwatna do stopnia jego zawinienia i zapewni przestrzeganie przez niego porządku prawnego.
P. G. (1)	drugi	drugi	<p>Podobne, jak w przypadku kary za pierwszy z przypisanych oskarżonej czynów, były podstawy wymierzenie jej grzywny.</p> <p>Wymierzona w ten sposób kara stanowi w ocenie Sądu właściwą reakcją karną na zachowanie oskarżonej, jest adekwatna do stopnia jej zawinienia i zapewni przestrzeganie przez nią porządku prawnego.</p>
P. G. (1)	trzeci	pierwszy i drugi	<p>Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył oskarżonej orzeczone kary pozbawienia wolności oraz grzywny i wymierzył jej kary łączne przy zastosowaniu zasady asperacji. Analiza elementów strony podmiotowej i przedmiotowej obu przestępstw, prowadzi do przekonania, iż kary te będą współmierne do winy i stopnia szkodliwości społecznej czynów popełnionych przez oskarżonego, a także uczynią zadość wymaganiom prewencji indywidualnej i ogólnej. W ocenie Sądu orzeczone kary łączne jest właściwą reakcją karną na zachowanie oskarżonego.</p>

			a w świetle okoliczności popełnienia czynów nie nosi cech kary niewspółmiernie surowej.
P. G. (1)	czwarty	pierwszy i drugi	<p>W oparciu o treść art. 89 § 1 kk Sąd warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej, uznając, iż zachodzą ku temu przesłanki określone w art. 69 kk. W ocenie Sądu kara nawet warunkowo zawieszona spełni w przypadku oskarżonego swoje cele, a w szczególności zapobiegnie popełnieniu przez niego kolejnych przestępstw. Orzeczona warunkowo zawieszona kara w przekonaniu Sądu będzie oddziaływać na oskarżonego jako swoiste ostrzeżenie na przyszłość. Okres wyznaczonej oskarżonemu próby odzwierciedla charakter naruszonych przez niego norm prawnych. Tak orzeczona kara w ocenie stanowią właściwą reakcją karną na jego zachowanie. Jest adekwatna do stopnia zawinienia oskarżonego i nie nosi jednocześnie znamion kary niewspółmiernie surowej.</p> <p>Wymierzona w ten sposób kara jest w przekonaniu Sądu karą adekwatną do stopnia zawinienia oskarżonego i na podstawie zachowania oskarżonego po popełnieniu przestępstwa</p>

			można wysnuć pozytywną prognozę kryminalną, skutkującą warunkowym zawieszeniem wykonania kary. Taka kara zrealizuje swoje cele zarówno w zakresie prewencji generalnej jak również jej cele wychowawcze.
P. G. (1)	piąty	pierwszy i drugi	Na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. Sąd zobowiązał oskarżonego do informowania Sądu o przebiegu okresu próby, czyniąc tym samym zadość obowiązkowi nałożenia jednego ze wskazanych w art. 72 § 1 k.k. obowiązków przy warunkowym zawieszeniu wykonania kary.
5. Inne ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
6. inne zagadnienia			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia</p>			

takiej instytucji przez stronę		
7. Koszty procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
szósty	<p>Rozstrzygnięcie o kosztach oparto na treści art. 627 k.p.k. art. 2 ust. 1 pkt. 3 ustawy o opłatach w sprawach karnych.</p> <p>Na koszty te składały się: koszty informacji z KRK, ryczałt za wezwania (koszty informacji z KRK – 30 zł, ryczałt za wezwania 2x20).</p> <p>Opłatę wymierzono oskarżonemu w oparciu o przepis art. 2 ust. 1 pkt. 3 (180 zł za karę do 1 roku pozbawienia wolności) ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych</p>	
7. Podpis		
Sędzia Lewandowski	Andrzej	

Zarządzenia:

1. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć obrońcy oskarżonego
2. K.. 1 4 od odręczenia